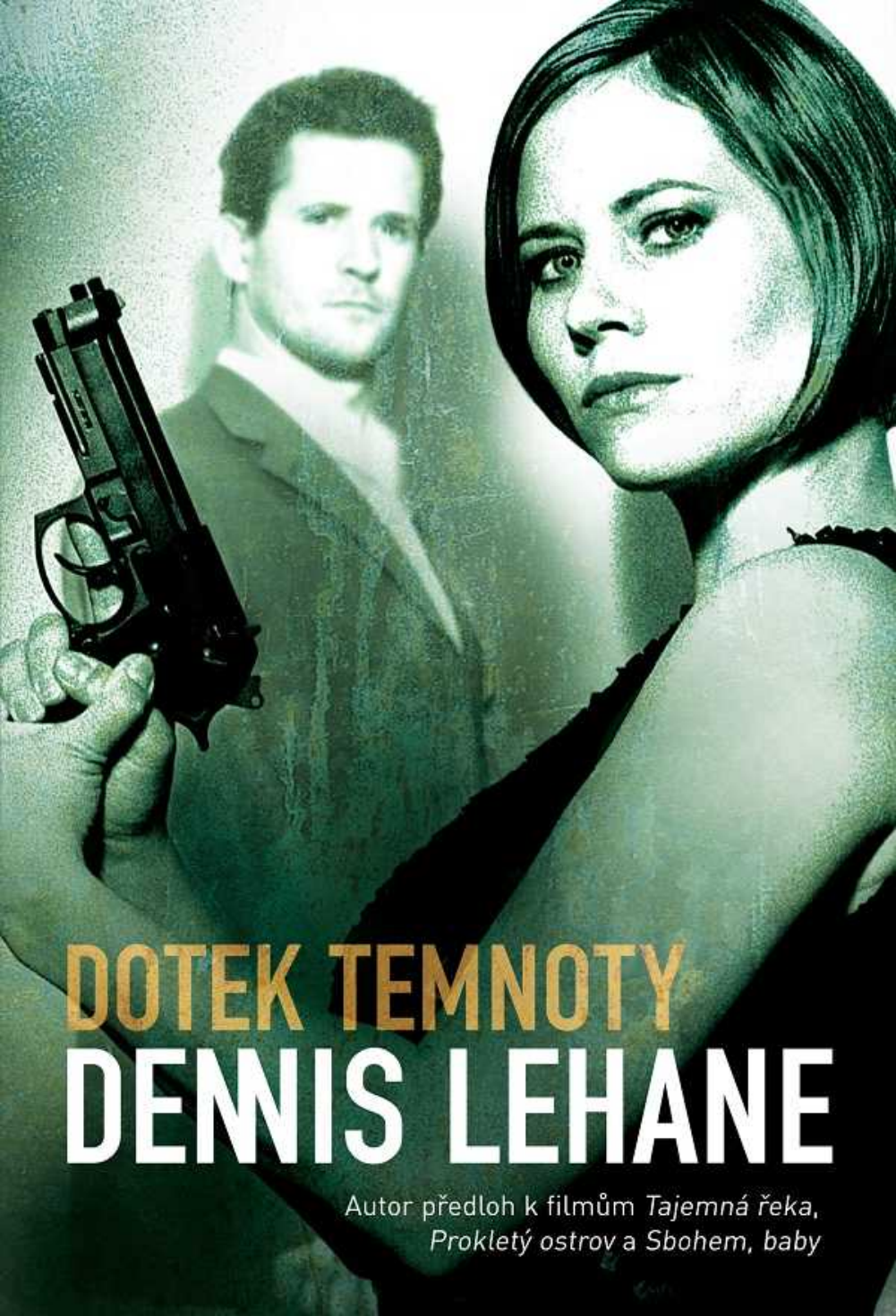

DOTEK TEMNOTY

DENNIS LEHANE

Autor předloh k filmům *Tajemná řeka*,
Prokletý ostrov a *Sbohem, baby*

DO TEK TEMNOTY

DOTEK TEMNOTY

DENNIS LEHANE

PŘÍPAD PATRICKA KENZIEHO & ANGELY GENNAROVÉ

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © 1996 by Dennis Lehane
Translation © Petra Andělová, 2014
Photo on Cover and Frontispice © Ida Saudková, 2014
Cover © Jan Matoška, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014

ISBN 978-80-7425-987-6 (PDF)

*Tento román věnuji Malu Ellenburgovi a Sterlingu Watsonovi
za tisíce dobrých argumentů o povaze řemesla a o povaze bestie.*

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji doktorce Joli Yuknekové z oddělení pediatrie Bostonské městské nemocnice a seržantu Thomasi Lehaneovi z Massachusettské policie za zodpovězení hromady hloupých otázek.

Děkuji Anně Rittenbergové, Claire Wachtelové, Chrisovi, Gerryemu, Susan a Sheile za čtení, připomínkování a opravu rukopisu (jakož i za zodpovězení mnoha ještě hloupějších otázek).

Měli bychom být vděční, že nedokážeme spatřit hrůzu a ponížení obkličující naše dětství ve skříních a v přihrádkách na knihy, všude.

Graham Greene, *Moc a sláva*

Když jsem byl malý, otec mě vzal na střechu domu, který čerstvě vyhořel.

Požár ohlásili ve chvíli, kdy mi ukazoval hasičskou stanici, a tak si mě posadil na přední sedadlo hasičského auta a vyrazili jsme. Měl jsem oči navrch hlavy, když se ten velký těžký vůz řítit ulicemi, sirény kvílely a před námi se vynořovaly sloupky modrého, černého a hustého kouře.

Hodinu hasili plameny a mě snad tucetkrát někdo z otcových kolegů poplácal po zádech. Za tu dobu jsem o hodně překročil svůj denní příděl hotdogů. Seděl jsem na kraji chodníku a díval se, jak se činí, a pak přišel otec, vzal mě za ruku a vedl mě vzhůru po požárním schodišti.

Jak jsme stoupali, pramínky kouře se plazily po cihlách a vplétaly se nám do vlasů. Skrze rozbitá okna jsem viděl ohořelý bezútěšný vnitřek domu; dírami ve stropech se řinula špinavá břečka.

Ta budova mi naháněla strach a otec mi musel pomoci, abych dokázal vylézt až na střechu.

„Patricku,“ domlouval mi, když jsme přecházeli přes asfaltový pás, „už je po všem. Chápeš?“

Podíval jsem se před sebe. Jen kousek od nás se tyčilo město, v záplavě kovově modré a žluté barvy. Dole pode mnou panovala zkáza; žár jsem cítil na vlastní kůži.

„Chápeš?“ opakoval otec. „Tady jsme v bezpečí. Oheň jsme uhasili už ve spodních patrech. Nemůže se k nám dostat. Když ho zadusíš v zárodku, už se znova nerozhoří.“

Pohlídal mě po vlasech a políbil na tvář.

A já se rozklepal.

PROLOG

Štědrý den
18.15

Před třemi dny, v noci, zrovna když podle kalendáře začínala zima, byl Eddie Brewer, kluk, se kterým jsem vyrůstal, jedním ze čtyř lidí zastřelených v jedné večerce. Nešlo o loupežné přepadení. Střílel James Fahey. Zrovna se rozešel s přítelkyní Laurou Stilesovou. Pracovala v prodejně jako pokladní a měla službu od čtyř do půlnoci. V jedenáct patnáct, jen chvíli po tom, co si Eddie Brewer nasypal do plastového kelímku led a zalil ho spritem, vešel James Fahey a střílel Lauru Stilesovou jednou do obličeje a dvakrát do srdce.

Pak vpálil kulku do hlavy Eddieho Brewera, prošel uličkou mezi chladičemi boxy, kde se poblíž mléčných výrobků choulil postarší vietnamský pár. Dvě kulky pro každého a James Fahey došel k závěru, že jeho dílo je dokonáno.

Šel do auta, sednul si za volant a na zpětné zrcátko přilpnul soudní zákaz přibližovat se k expřítelkyni, se kterým na něj vyrukovala Laura a její rodina. Pak si omotal kolem hlavy jednu z Lauřiných podprsenek, loknul si z láhve Jacka Danielse, strčil si pistoli do pusy a zmáčknul spoušť.

James Fahey a Laura Stilesová byli na místě mrtví. Postarší Vietnamec zemřel při převozu do Carneyovy nemocnice, jeho žena dodýchala několik hodin po něm. Eddie

Brewer upadl do kómatu. Doktoři prohlásili, že prognóza není moc dobrá, a taky se nechali slyšet, že je zázrak, že ještě žije.

Novináři se toho chytli, protože i když Eddie, s nímž jsem vyrůstal, rozhodně nebyl světec, stal se knězem. Tu noc, kdy schytl kulku do hlavy, si šel zaběhat. Měl na sobě jen tričko a tepláky, takže Fahey nemohl jeho životní poslání tušit. Osobně jsem toho názoru, že by se tím stejně nic nezměnilo. Jenomže tisk těsně před Vánoci vy cítil nostalgii po víře a snažil se z jeho kněžství vytrískat co nejvíc.

Televizní komentátoři i redaktoři od novin líčili náhodné postřelení Eddieho Brewera jako biblické znamení. Apokalypsa, vykřikovali, a v jeho farnosti v Lower Mills i v okolí Carney se konala jedna bohoslužba za druhou. Eddie Brewer, prachobyčejný fráter a naprosto nevýrazný chlápek, byl na nejlepší cestě stát se mučedníkem. Ať už živý nebo mrtvý.

S noční můrou, která vstoupila do mého života a do životů dalších lidí ve městě před dvěma měsíci, však měla celá aféra Eddieho Brewera pramálo společného. Po tom prožitém zlém snu mi zůstaly nezahojené rány, doktoři říkali, že už je to tak dobrý, jak se dalo předpokládat, i když doteď nemám cit v pravačce a ještě pořád mě pod vousy, co si nechávám narůst, pálí jizvy. Ne, ani kněz, který se připletl do přestřelky, ani sériový vrah, s nímž jsem měl tu čest, ani „etnické čistky“ v jedné z bývalých republik Sovětského svazu, ani muž, co se prostřílel klinikou umožňující potraty hned za rohem, a ani další sériový vrah, co zabil deset lidí v Utahu a ještě ho nechtyli, – nic z toho spolu nesouvisí.

Jen někdy mívám *pocit*, že to spolu souvisí, že všechno to nahodilé násilí má nějakou spojitost a že stačí jen přijít

na to jakou, aby to všechno dávalo smysl, aby se to dalo pochopit.

Vousy si nechávám narůst ode Dne díkůvzdání; nikdy předtím jsem je nenosil. Zastřihávám si je, nicméně po každé, když ráno stojím před zrcadlem, mě jejich existence překvapí. Jako by se mi celou noc nezdálo o ničem jiném než o hladké tváři nerozryté jizvami, o kůži bez poskvrny, jakou mají jen batolata, hebké a zrzňovělé svěžím povětřím a hýčkané láskyplnou mateřskou péčí.

Detektivní kancelář Kenzie – Gennarová má zavřeno. Řekl bych, že už se v ní začíná usazovat prach; v koutě za stolem už mám nejspíš první osamělou pavučinu a Angie nejspíš taky. Angie je pryč od konce listopadu; a já se na ni snažím nemyslet. Na Grace Coleovou taky. A na Graceinu dceru Mae jakbysmet. Nechci si připomínat nic z toho.

Mše naproti přes ulici právě skončila. Venku panovalo s ohledem na roční dobu nezvykle teplé počasí, sloupec rtuti končil vysoko nad nulou, i když slunce zapadlo už před hodinou a půl. Farníci postávali venku, jejich hlasy ostře zněly tmou: šťastný a veselý, přáli si navzájem. Pozařstavovali se nad rozmary počasí, které si po celý rok prý dělalo, co chtělo. Ano, v létě byla zima, na podzim nezvykle teplo a pak najednou začalo být lezavo a přišel mráz. Zazněla i slova o tom, že by nikoho nepřekvapilo, kdyby se na Štědrý den ráno teplota vyšplhala přes dvacet stupňů.

Padlo jméno Eddieho Brewera. Chvíli o něm mluvili, ale ve vši stručnosti. Měl jsem pocit, že si nechtěli kazit sváteční náladu. Achich, kam ten svět spěje? Svět se zbláznil, říkali. Zbláznil. Zbláznil. *Zbláznil.*

V poslední době trávím venku hodně času. Z verandy se dívám na lidi, a i když je dost chladno, jejich hlasy mi nedovolí odejít, zraněnou ruku mám ztuhlou a zuby mi začínají drkotat o sebe.

Vždycky po ránu si беру kafe ven, sedím na čerstvém vzduchu a dívám se přes ulici na školní dvůr, na malé kluky s modrými kravatami a v modrých kalhotách, dívky v kostkovaných sukních a lesklých baretech pobíhající sem a tam. Jejich nečekané výkřiky a rychlé pohyby, jejich zdánlivě nevyčerpatelná zásoba kypící energie, mi někdy lezou na nervy, jindy mě zase nabudí. Záleží na tom, jakou mám zrovna náladu. Když mám den blbec, jejich jekot je jako skleněné střepy, co se mi zabodávají podél páteře. Když mám ale dobrý den, tak cítím příval čehosi, co by se dalo popsat jako připomínka doby, kdy jsem byl zdravý, kdy mě nebolelo něco tak přirozeného jako dýchání.

O co jde především, napsal, je bolest. Kolik jí dokážu snést, kolik jí přenesu jinam.

Přišel v době, kdy si počasí dělalo, co chtělo, nikdo nečekal, že podzim bude tak teplý, a vůbec všechno bylo vzhůru nohama. Jako byste se dívali do díry v zemi a tam dole viděli plout hvězdy a pableskovat souhvězdí, a pak byste vzhlédli k obloze a viděli jen špínu a stromy visící korunami dolů. Jako by měl ruku položenou na zeměkouli, najednou do ní šťouchl a celý svět – nebo přinejmenším ten můj – se roztočil.

Čas od času se za mnou staví Bubba, Richie, Devin nebo Oscar. To pak sedíme venku a povídáme si o fotbale, školním poháru nebo nových filmech. Nemluvíme o tom, co se stalo na podzim, o Grace ani Mae. Nemluvíme o Angie. A taky nikdy nemluvíme o *něm*. K tomu, co napáchal, už není co dodat.

O co jde především, napsal, je bolest.

Ta slova na kusu bílého papíru formátu A4, jaký se dává do kopírky, mě nepřestávají pronásledovat. Připadá mi, jako by je někdo vytesal do kamene a ne napsal na papír.

PRVNÍ KAPITOLA

Ve chvíli, kdy zavolal Eric Gault, jsem byl s Angie v naší kanceláři nahoře ve zvonici a snažil se zprovoznit klimatizaci.

Za normálních okolností by porouchaná klimatizace v polovině října v Nové Anglii nepředstavovala žádný problém. Tím by spíš bylo rozbité topení. Ale jak později vyšlo najevo, na podzim nás nic normálního nečekalo. Ve dvě odpoledne bylo kolem pětadvaceti stupňů a oknem se dovnitř řinul teplý letní vzduch.

„Možná bysme měli někoho zavolat,“ navrhla Angie.

Praštil jsem do té bedny z boku, abych ji nahodil. Nic.

„Dám krk, že je to v řemenu,“ prohlásil jsem.

„Totéž říkáš, když ti nejede auto.“

„Hm.“ Asi dvacet sekund jsem ten krám hypnotizoval pohledem, ale vytrvale zůstával potichu.

„Vynadej jí,“ rýpla si Angie. „Třeba to zabere.“

Přesunul jsem pozornost na ni. Mlčela stejně zarytě jako bedna od klimatizace. Možná bych měl zapracovat na pronikavosti svého pohledu.

Zazvonil telefon. Zvedl jsem ho v naději, že volající bude mít nějaké zkušenosti s mechanikou, ale uslyšel jsem na druhém konci Erica Gaulta.

Eric přednášel kriminologii na Bryce. Poznali jsme se v době, kdy ještě učil na Massachusettské univerzitě. Chodil jsem k němu na několik přednášek.

„Víš něco o tom, jak se zprovožňuje klimatizace?“

„Zkusils to zapnout, vypnout a znova nahodit?“

„Jo.“

„A nic?“

„Ani ťuk.“

„Párkrát do ní praštit?“

„To už jsem taky udělal.“

„Tak volej opraváře.“

„Co bych si bez tebe počal!“

„Pořád úřaduješ ze zvonice, Patricku?“

„Jo. Proč se ptáš?“

„No, měl bych pro tebe potenciálního klienta.“

„Jak to souvisí se zvonící?“

„Byl bych rád, kdyby si tě najala.“

„Jasně. Tak ji přiveď.“

„Do zvonice?“

„Jasně.“

„Říkal jsem, že bych byl rád, kdyby si tě najala.“

Rozhlédl jsem se po stísněné kanceláři. „To sis mohl od-pustit, Ericu.“

„Mohl by ses zastavit na Lewis Wharf, řekněme tak v devět ráno?“

„Myslím, že jo. Jak se tvoje kamarádka jmenuje?“

„Diandra Warrenová.“

„A co ji tíží?“

„Byl bych radši, kdyby ti to řekla sama.“

„Chápu.“

„Uvidíme se zítra.“

Pokládal jsem sluchátko, když se ozvalo: „Patricku?“

„Co?“

„Nemáš mladší sestru Moiru?“

„Ne. Mám *starší* sestru Erin.“

„Aha.“

„Proč tě to zajímá?“

„Jen tak. Povíme si to zítra.“

„Ahoj.“

Zavěsil jsem a tázavě se zadíval na klimatizaci. Pak na Angie a pak zpátky na klimatizaci. Pak jsem zavolał opraváři.

Diandra Warrenová bydlela v loftu v pátém patře na Lewis Wharf. Měla z něj panoramatický výhled na přístav a díky prosklené východní stěně se celá místnost doslova topila v měkkých paprscích ranního slunce. Diandra Warrenová vypadala přesně jako typ ženy, která má v životě všechno, co si zamane.

Do čela jí v elegantních kadeřích padaly vlasy barvy přezrálých broskví, po stranách a vzadu sestříhané. Tmavá hedvábná halenka a modré džíny se zdály nenošené a její lícní kosti na mě působily jako vytesané ze zlata, hladké jako klidná hladina vody v poháru.

Otevřela nám dveře se slovy: „Pane Kenzie, paní Genarová.“ Skoro šeptala, nicméně i švelivý tón jejího hlasu svědčil o vysokém sebevědomí jeho majitelky. Ženy, která ví, že se ostatní nakloní, aby lépe slyšeli, když to bude zapotřebí. „Pojďte, prosím, dál.“

Loft byl vkusně zařízený. Gauč a křesla v obývací části měly smetanovou barvu, dokonale ladící se světlým obložením kuchyňské linky, dřevěnou podlahu pokrývaly červené a hnědé perské a indické koberce. Díky zvoleným barevným odstínům místnost působila útulně, nicméně spartánský a ryze funkční ráz jejího vybavení nenechával nikoho na pochybách, že paní domu si nepotrpí na plané řeči. Nikde žádné upomínkové serepetičky.

Na podestě z obnažených cihel vedle prosklené stěny stála postel s mosazným rámem, komoda z ořechu, tři vitríny z březového dřeva a psací stůl se šuplíky z masivu. Nikde v místnosti jsem nezaznamenal šatní skříň, natož

nějaké volně pověšené oblečení. Asi jí stačí lusknout a každé ráno k ní vzduchem přiletí zbrusu nové šaty, nažehlené a připravené tak, aby do nich mohla vklouznout, jen co vyjde ze sprchy.

Zavedla nás do obývacího kouta. Zatímco ona s lehkým zaváháním usedla na gauč, my se zabořili do křesel. Mezi námi stál konferenční stolek s deskou z kouřového skla, na níž ležela obálka a hned vedle ní těžký popelník a starožitný zapalovač.

Diandra Warrenová nás oblažila úsměvem.

Taky jsme se na ni usmáli. Při téhle práci musí člověk rychle improvizovat.

V očích se jí mihl údiv, ale úsměv vydržel. Hm. Možná čekala, že jí začneme líčit, jak jsme dobří, že položíme zbraně na stůl a přidáme výčet podlých ničemů, které jsme od slunce východu poslali na onen svět.

Angie úsměv na tváři pohasl, ten můj vydržel na místě o několik sekund déle. Obrázek detektiva pohodáře, s nímž se potenciální klient cítí naprosto uvolněně. Patrick „Sparky“ Kenzie, vždy k vašim službám.

Diandra Warrenová prolomila ticho. „Nevím, jak začít.“

„Eric říkal, že se potýkáte s něčím, s čím bysme vám mohli pomoci,“ podala jí pomocnou ruku Angie.

Přikývla. Přišlo mi, jako by v jejích oříškově hnědých očích něco explodovalo a duhovka se roztržila na malé kousíčky. Našpulila rty, pohlédla dolů na své štíhlé ruce a pak teprve znovu vzhlédla. Zrovna v tu chvíli se otevřely vstupní dveře a v nich stál Eric. I přes prošedivělé vlasy stažené do ohonu a začínající pleš pořád vypadal o dobrých deset let mladší, než ve skutečnosti byl. Věděl jsem, že mu táhne na nějakých šesta- nebo sedmačtyřicet. Na sobě měl khaki kalhoty, džínovou košili a hnědou sportovní bundu, kousek nad pasem zapnutou na

knoflík. Ta bunda na něm vypadala dost divně; krejčí evidentně nepočítal s tím, že si Eric strčí za pásek bouchačku.

„Nazdar, Ericu.“ Podal jsem mu ruku.

Potřásl jí. „Jsem rád, že jste přišli, Patricku.“

„Ahoj, Ericu.“ Teď napřáhla pravačku Angie.

Jak se k ní natahoval, ukázal zbraň v celé kráse. Uvědomil si to, přivřel oči a pak zrudl.

Angie si neodpustila: „Cítila bych se mnohem líp, kdybys tu bouchačku položil na stůl a vzal si ji, teprve až odejdeme.“

„Připadám si jako blb,“ omlouval se s křečovitým úsměvem.

„Ericu, prosím,“ vložila se do toho Diandra, „polož to na stůl.“

Vyndal ruger osmatřicítku z pouzdra, opatrně, jako by ho snad pistole chtěla kousnout, a položil ji na obálku.

Zadíval jsem se mu do očí, nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. Eric Gault a bouchačka šli k sobě asi jako kaviár a párek v rohlíku.

Posadil se vedle Diandry. „Poslední dobou máme trochu nervy na pochodu.“

„Proč?“

Diandra si povzdechla. „Víte, pane Kenzie, paní Genarová, pracuji jako psychiatr. Učím na Bryce dvakrát do týdne a také v rámci své praxe poskytuji poradenství zaměstnancům a studentům kampusu. Asi si dokážete představit, že ve své práci přijdu do styku s kdekým – nebezpeční klienti, psychotičtí pacienti, kteří mě v malé ordinaci ohrožují, paranoidní asociální schizofrenici, kteří si zjistí, kde bydlím. S tím už jsem se naučila žít. Ale tohle...“ Upřeně se zadívala na obálku ležící na stole před námi. „To je –“

Skočil jsem jí do řeči: „Pokuste se nám říct, jak »to« začalo.“

Opřela se a na chvíli zavřela oči. Eric jí zlehka položil ruku na rameno, ale ona zavrtěla hlavou, oči neotevřela, a tak ji odtáhl. Položil si dlaň na koleno a tvářil se, jako by nevěděl, jak se tam dostala.

„Jednou ráno za mnou na Bryce přišla studentka. Tedy, říkala, že je studentka.“

„A proč si myslíte, že nebyla?“ zeptala se Angie.

„Zpočátku jsem po tom nepátrala, měla studentskou průkazku.“ Diandra otevřela oči. „Ale později jsem si ji prověřila, a nikdo ji neznal. Nefigurovala na žádném seznamu studentů.“

„Jak se jmenovala?“ zajímalo mě.

„Moira Kenzieová.“

Podíval jsem se po očku na Angie. Tázavě povytáhla obočí.

„Víte, pane Kenzie, když Eric vyslovil vaše jméno, neváhala jsem ani vteřinu. Doufala jsem, že jste s tou dívkou spřízněný.“

Už mě to taky napadlo. Kenzie není zrovna běžné příjmení. A to ani v Irsku, kde je nás pár v okolí Dublinu a hrstka dalších kolem Ulsteru. Když pomyslím na krutost a násilí, co měli ve vínku můj otec a jeho bratři, asi není důvod fňukat, že naše rodová linie pomalu spěje ke konci.

„Mluvila jste o Moirě Kenzieové jako o dívce.“

„Ano.“

„Takže byla mladá?“

„Devatenácti- možná dvacetiletá.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Bohužel. Neznám ji, doktorko Warrenová. Jediná Moira Kenzieová, o které vím, je sestřenice mého nebožtíka otce. Je jí přes šedesát a už dvacet let nevytáhla paty z Vancouveru.“

Stroze přikývla; rozladilo ji to; pohled měla rozostřený.
„Tak to bychom měli...”

„Doktorko Warrenová,” pobídl jsem ji, „co přesně se stalo poté, co jste se setkala s Moirou Kenzieovou?”

Znovu sevřela rty, podívala se na Erica a pak nahoru na robustní stropní ventilátor. Pomalu vydechla ústy a v tu chvíli mi bylo jasné, že se rozhodla nám důvěřovat.

„Moirra říkala, že byla přítelkyní nějakého Hurlihya.”

„Kevina Hurlihya?” ujišťovala se Angie.

Zlatavý pel Diandry Warrenové byl v tu ránu ten tam, zbělela jako křída. Souhlasně přikývla.

Angie koukla na mě a její obočí pak znovu vylétlo nahoru.

„Vy ho znáte?” zajímal se Eric.

„Bohužel,” povzdechl jsem si, „už jsme s Kevinem měli tu čest.”

Kevin Hurlihy s námi vyrůstal. Vytáhlý týpek, krásy moc nepobral, hubený jak lunt. Měl vlasy zplhlé tak, že to vypadalo, jako by mu někdo strčil hlavu do záchodové mísy a spláchnul. Když mu bylo dvacet, odstranili mu z hrtanu zhoubný nádor. Zákrok se povedl, ale kvůli jizvě, co mu po zákroku zůstala, už nikdy normálně nemluvil. Kňoural a kňikal jako rozdurděná pubertačka. Nosil brýle s tlustými skly, za nimiž měl oči vypoulené jako žába, a jeho vkus, co se oblékání týče, odpovídal harmonikáři z dechovky. Byl pravou rukou Jacka Rouse a Jack Rouse měl pod palcem irskou mafii ve městě. Kevin možná vypadal i mluvil směšně, ale rozhodně s ním žádná legrace nebyla.

„Co bylo dál?” vyzvídala Angie.

Diandra se zadívala ke stropu, jemná kůže na krku jí jen vibrovala. „Moirra mi řekla, že jí Kevin nahání hrůzu. Řekla mi, že ji neustále pronásleduje, nutí ji, aby se dívala,

jak souloží s jinými ženami, a také ji nutí, aby spala s jeho kumpány. Jak zmlátí každého muže, který se na ni jen podívá, a jak..." Polkla. Eric nesměle položil svou ruku na její. „Pak mi vyprávěla, že se zapletla s jedním mužem a Kevin se to nějak dozvěděl a pak ho... zabil a zakopal v Somerville. Prosila mě o pomoc. Ona –“

„Kdo vás kontaktoval?“ zeptal jsem se přímo.

Promnula si levé oko a poté si starožitným zapalovačem zapálila dlouhou bílou cigaretu. Na to, jak byla vystrašená, se jí ruka zase tolik netřásla. „Kevin.“ Skoro to slovo vyplivla, jako by se chtěla zbavit pachuti v ústech. „Zavolal mi ve čtyři ráno. Víte, jak člověku je, když mu telefon zazvoní ve čtyři ráno?“

Je dezorientovaný, zmatený, osamělý a vystrašený. Přesně ve stavu, v jakém ho chce chlápek jako Kevin Hurlihy mít.

„Vychrlil na mě všemožné nechutnosti. Cituji: »Ty špinavá kurvo, jak se ti žije poslední tejden na týhle zemi?«“

Typický Kevin. Má styl, to se mu musí nechat.

Lačně potáhla z cigarety.

„Kdy vám volal?“

„Před třemi týdny.“

„Třemi týdny?“ podivila se Angie.

„Ano. Snažila jsem se to ignorovat. Volala jsem na policii, ale tam mi řekli, že dokud nebudu mít důkaz, že to byl Kevin, tak že s tím nemohou nic dělat.“ Pročísala si prsty vlasy, zabořila se hlouběji do pohovky a podívala se na nás.

„Když jste mluvila s policií, zmínila jste se o mrtvole zakopané v Somerville?“

„Ne.“

„Dobře jste udělala,“ pochválila ji Angie.

„A proč jste čekala tak dlouho, než jste se rozhodla vyhledat pomoc?“

Natáhla se a odstrčila Ericovu zbraň z obálky na stole. Vzala ji a podala Angie, která ji otevřela a vytáhla z ní černobílou fotografii. Prohlédla si ji a předala ji mně.

Byl na ní mladý muž kolem dvaceti, pohledný, dlouhé světle hnědé vlasy a dvoudenní strniště na tváři. Měl na sobě džíny s dírami na kolenou, rozhalenou flanelovou košili, pod ní tričko a navrch černou koženou bundu. Neoficiální stejnokroj vysokoškolských studentů. Pod paží si nesl notebook a procházel zrovna kolem nějaké cihlové zidky. Nezdálo se, že by věděl, že ho někdo fotí.

„Můj syn. Jason,“ vysvětlila Diandra. „Je ve druhém ročníku na Bryce. Ta budova v rohu je tamní knihovna. Fotka mi přišla včera poštou.“

„Žádný vzkaz?“

Zavrtěla hlavou.

„Jen jméno a adresa na obálce, nic víc,“ doplnil Eric.

„Před dvěma dny,“ pokračovala Diandra, „byl Jason na víkend doma. Zaslechla jsem, jak povídá kamarádovi do telefonu, že má pocit, jako by ho někdo sledoval. Sledoval. Přesně tak to řekl.“ Rukou, v níž držela cigaretu, ukázala k fotce; třásla se jí teď mnohem víc. „Den nato přišlo tohle.“

Znovu jsem se na fotografii zadíval. Varování typické pro mafii: víme o vás všechno, ale vy o nás skoro nic.

„S Moirou Kenzieovou jsem se viděla jen jednou. Na Bryce zapsaná není, číslo, které mi na sebe dala, patří jedné čínské restauraci, v telefonním seznamu není. Ale zapomenout na ni nemůžu. A teď ještě tohle. Vůbec nevím, jak jsem k tomu přišla. Bože.“ Plácla dlaněmi o stehna a zavřela oči. Když je znovu otevřela, jako by ji všechna odvaha, která ji během uplynulých tří týdnů držela při životě, opustila. Vypadala vyděšeně. Najednou jí došlo, že ochranné hradby, co si tak pečlivě budujeme kolem svých světů, jsou ve skutečnosti hodně chatrné.

Podíval jsem se na Erica, měl ruku na té Diandřině, a zamyslel se nad tím, co je k sobě poutá. Nikdy jsem ho s žádnou ženskou neviděl, vždycky jsem si myslel, že je gay. Buď jak buď, znám ho už deset let a o žádném synovi se ani slůvkem nezmínil.

„Kdo je Jasonův otec?“ zeptal jsem se.

„Co? Proč?“

„Když někdo vyhrožuje dítěti,“ vysvětlovala Angie, „zaměřujeme se i na další rodinné vazby.“

Diandra i Eric skoro současně zavrtěli hlavou.

„Diandra je rozvedená skoro dvacet let,“ chopil se slova Eric. „Její exmanžel se chová k Jasonovi hezky, ale trochu odměřeně.“

„Potřebuji znát jeho jméno,“ trval jsem na svém.

„Stanley Timpson,“ odpověděla Diandra.

„Státní návladní ze Suffolku Stan Timpson?“

Přikývla.

„Doktorko Warrenová,“ vložila se do toho Angie, „vzhledem k tomu, že váš exmanžel je jedním z nejmocnějších mužů zákona ve Státech, musíme vzít v potaz –“

„Ne,“ přerušila ji Diandra. „O tom, že jsme byli svoji, ví jen hrstka lidí. Znovu se oženil, má tři děti a svoje styky s Jasonem a se mnou omezil na minimum. Věřte mi, se Stanem to nijak nesouvisí.“

Podíval jsem se na Erica.

„S tím souhlasím,“ potvrdil. „Jason má Diandřino jméno, ne Stanovo, a navíc není s otcem v takřka žádném kontaktu. Nanejvýš si zavolají k narozeninám a pošlou si pohled na Vánoce.“

„Pomůžete mi?“ zaprosila Diandra.

Očima jsem vyhledal Angie. Oba víme, že pohybovat se v blízkosti lidí, jako jsou Kevin Hurlihy a jeho šéf Jack Rouse, škodí zdraví. A teď se po nás chce, abysme na ně

vlítli a důrazně je vybídli, aby dali naší klientce svátek. Vskutku k popukání. Vzít případ Diandry Warrenové se za daných okolností rovnalo sebevraždě.

Angie mi nejspíš četla myšlenky. „No co,“ zafilozofovala, „chceš snad žít věčně?“